

KRIZE
Z VIZE

ANDREA SZTEFKOVÁ

Krize z vize

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Andrea Sztefková
Krize z vize – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

● ■ pointa

KRIZE Z VIZE

ANDREA SZTEFKOVÁ

● ■ **pointa**

2025

ÚVODNÍ SLOVO

Skřípání samotného názvu vypovídá, že psychologický krimi thriller *Krise z vize* přináší něco drsného a nepříjemného. Každý z hrdinů svým způsobem prožívá jistou krizi a střet s realitou. Hlavní hrdinku pohání strach a vize toho, co vše se ještě může stát, pokud sama nedopadne pachatele včas. Tuší, že už si vyhlídnul i ji. Brzy zjistí, jak moc myšlenky může být nebezpečná.

1. KAPITOLA

NEVIDITELNÁ

Ani nevím, kdy se to stalo. Věnovala mi snad máma málo pozornosti? Nevšimla si, že rád trápím havěť – trhám pavoukům nohy? Chtěl jsem se tak pomstít za to, že se jich štítím. A co je nejlepší lék na fobii? Léčba šokem, neříká se to? Proto jsem jednoho dne chytil toho hnusného hajzlového pavouka. Trhal jsem mu nohu po noze. V koupelně jich bylo plno. A nejen tam. Máma neuklízela. Žila ve sladkém opojení. V zapomnění. Každý lok jí zaplašil vzpomínku na zlobu, na strach, na chuť krve rozkousnutého rtu.

A tak tu stojím jako dospělý syn. Starám se o ni. Držím jí láhev u pusy, aby dál zapomínala. Aby jí bylo dobře. A trhám nohu po noze tomu hnusnému hajzlovi, který si myslí, že můj dům je jeho domovem.

Už se jich nebojím, natrhal jsem těch noh za ta léta spoustu. A opravdu, otupělost se s množstvím zabitých pavouků rozpínala, až jsem se přestal bát. Venku máš místa dost. Rozhodl ses ale, že přijdeš sem. Pykej za svůj hřích. Do doby, než cukneš svou poslední nohou. Tělo vždy nechám. Vyhodím ho oknem. Dělá mi dobře myšlenka, že ještě něco cítí. Bezbranný, odevzdáný. Že své tělo vnímá, a přesto nic nezmuže. Mám hotovo. Vyhadzuju zbylé tělo oknem. Jdu máti podat novou láhev a postavím ji vedle nočního stolku. Kdyby se náhodou probudila, přijde jí vhod. Teď tu s ní nemůžu být. Mám práci. Experiment se daří.

Gabriela přečetla spoustu knih, viděla spoustu filmů o lásce, zkoukla pár duchaplných erotických filmů, které se snažily přebít skutečnost, že nedosažitelná romantika v rukou svalnatého borce je jen špatně skryté porno. Přesto tam stála sama. Jen ho svírala v ruce a nevěděla, zda ho strčit do pusy nebo ho dát zpátky. Byl studený, šlachovitý a tuhý. S trochou sebezapření by mohla přiznat, že byl přeci dobrý od kosti. Jenže to bylo tak všechno. Vzpříčil se jí v krku. I tak ho statečně držela, snad proto, aby tam nestála jen tak zbůhdarma. Aby se poprala se skutečně důležitým úkolem, a to požvýkat ten kus vepřového řízku.

Byla hubená, krásná, okouzlující, nejkrásnější žena v místnosti. Alabastrová pleť jí jen zářila. K sežrání.

Jsi tak nádherná, a přesto jediný, kdo ti dělá společnost, je ten kus vepřového. Nesmím tak zírat, ať si nemyslíš, že tě lituju.

„Tak co, dá se to?“ kývla jsem směrem k masu v její ruce.

„Co myslíš?“ Vypivla ho za mémi zády do ubrousku. „Z panenky teda není.“

„Tak si zajdi pro něco lepšího. Na výběr je toho tady dost.“ Nabídla jsem jí další společnost v podobě dezertu, suši, ovoce, prostě všeho, co právě nabízely stoly na firemním večírku.

„Už jsem měla všechno. Krém z mascarpone překvapil, Pavlovo nemělo chybu. Ale to je asi tak vše, na zbytku šetřili.“

Někdy zapomínám, že se pouštím do hovoru s největším gurmánem, kterého znám. Proto kývu, i když si nejsem jistá, jestli mluví ještě pořád o jídle, nebo právě skenuje Pavla, kolegu přes marketing.

Od té doby, co jsem matka, sním za pochodu vše, co samo ještě nechodí. Jídlo je většinou vlažné. A pokud je teplé, není moje. Když je dobře najedené dítě, mám taky pocit sytosti. Gabriela však ne, ta jídlo vnímá všemi smysly. S ochotou po návratu

domů za zvuku kručícího žaludku připraví tříchodové menu, které si pak vychutná, zatímco já se po první hladové kontrakci nacpu levným polotovarem z plastové krabičky. Díky věku je mé spalování ještě rychlé, nepotýkám se s nadváhou, ale můj krevní rozbor mě varuje, že na stáří budu potřebovat inzulin a nesteroidní revmatika na dnu.

„Moc ti to sluší, Gabrielo.“ Stočila jsem řeč k něčemu, čemu rozumím, i když moje suchá pleť volala po opaku. A o pomoc. Zvláště pak večer, když ulehám na polštář neodličená.

„Díky.“ Usmála se a já jsem hleděla na její nádhernou tvář. Přejícně i závistivě.

„Není nad to vypadat dobře a zdobit tenhle kout.“ Zlomila tabu a řekla, jak to je.

Přikývla jsem. „Ano, podívej, všechny jsou tu s někým.“ Začala jsem ukazovat na zdejší přítomné. „Třeba ta s těmi prořídlymi vlasy. Nebo ta s tím knírem. Co teprve tamta s tou ažurou na silonce. A ta, díky níž smrdí půl sálu, tu taky není sama. Je tady tam s tím chlápkem, který zamořil druhou půlku. Já mám taky společnost. Protože nás se ti chlapi nebojí. Oni ví, že jsi pro ně dost dobrá. Nebojí se to zkusit jen ti, kteří si myslí, že jsou lepší než ty. Že jsou hezčí a perspektivnější. Jenže takoví za týden odletí na Bali, protože jsou moc skvělí na normální život. Jsou tak dokonalí, že si můžou na své dokonalé, vypnuté hrudi postavit vlastní satelitní městečko a v něm dělat starostu.“

„Díky,“ poděkovala znovu, věděla, že tohle je druh mého pokusu utěšit ji. Zřejmě nefungoval, protože se právě zas zakousla do toho vepřového, jehož zbytek stále ještě lehounce svírala nad růžovým ubrouskem.

„Na strasti takové pomáhá vepřové,“ zaintonovala jsem, abych jí přivodila alespoň letmý úsměv. Zabralo to.

„Anyní bychom naší milé redakci popřáli do dalších let mnoho zdaru! Aby její redaktoři byli nadále tak vtipní talentovaní lidé plní zápalu do své práce! ...“

„Děkovačka. Čas zabalit něco domů.“ Usmála jsem se na Gabrielu a šla jsem pod rouškou nacvičených slovních spojení nesoucích se z pódia nacpat trochu jídla do kabelky, přinejmenším tolik, abych zítra nemusela vařit.

„Jak jsi poznala Maxe?“ zeptala se mě druhý den Gabriela nad kávou a crème brûlée, které neštípla na včerejším rautu. Jen tak ho udělala a přinesla dnes do práce, abychom si prý po včerejšku spravily chuť. Já nabízím ke kávě koupené sušenky, ale to ona ví a nikdy mi to takhle podle nevrátí.

„Přijel za mojí kamarádkou – to jsme se poprvé viděli. Pak jsme si napsali, pozval mě na film a já už u něj zůstala. A jsme spolu šest let. Čekala jsi nějaké love story?“ Zakončila jsem vylíčení mého seznámení s mužem otázkou, ani ne tak mířenou na Gabrielu. Spíše jsem se chtěla zeptat sama sebe. Nahlas. Teprve pak jsem to poslední delikátní sousto polkla.

„Hm,“ povzdechla si Gabriela, „to teda opravdu nic extra. Já chci ale takové to...“

„Kdo říká, že je to špatně?“ skočila jsem jí záměrně do řeči, aby mi zbytečně nenavazovala myšlenku touhy. Navíc doznívající otázka v mé hlavě našla odpověď. „Jsme spolu, fungujeme spolu, i přes to, že už máme dítě, které vše, co jsme doposud společně dělali, přejelo dvou tisícím angličákem a přemostilo celou sadou kolejnic z IKEY. Teď žijeme jen pro ně a mezi tím vším bordelem si stihneme ujasnit, kdo má právě vydrhnout záchod. Jsme fungující firma.“ Pohlédla jsem na ni tázavě, zda mě chápe. Chápala, přesto boj s mojí racionalitou nevzdávala.

„Slyšíš? Hele.“

Gabriela se nadzvedla na židli, aby lépe viděla, co se děje. Sirény houkaly a blížily se ke kancelářím.

„Hasiči,“ konstatovala to, co jsem už taky věděla.

„Nebylo by teď od věci sejít dolů a nezištně se zeptat: ‚Co se stalo?‘ A pak je pozvat na krém nebo brýle nebo jak se to vyslovuje?“ Jasně jsem jí naznačila, že romantiku může mít hned.

Uniforma a oholená tvář, protože pod helmou z bezpečnostních důvodů nesmějí mít strniště. Jenže když Gabriela miluje strniště. Takže by to zase nevyšlo.

„No tak, do práce,“ prosvištěla kolem šéfová. „Copak nevidíte, že se venku něco děje? Kde je Pospíšilová?“

„Už v terénu.“ Zastala jsem se té Pospíšilové, mé kamarádky Zuzany, která zavětrila vzrušení, i přes lahodnou vůni vanilkového krému a vyběhla s diktafonem v ruce dříve, než jsem chuťovými pohárky prohnala první lžičku.

„Bude potřebovat pomoc, no tak, kávy a zákusků bylo už dost včera,“ pokárala nás šéfredaktorka a jediná chuť, která mi v puse zůstala, byla ta na kořeni jazyka, hořká a nestravitelná.

Vstala jsem, abych dala najevo své uvědomění si, že svačina byla v této fungující firmě špatný pokus o vtip.

„Nespěchej,“ špitla Gabriela, jakmile se šéfová Radka vzdálila, „je to jen cvičení vedlejší budovy, z toho nebude žádný článek. Jen tatranka zdarma.“

Oplatila jsem jí ten hravý, nevinný úsměv. „Neboj se, jednou někdo zavětrí tvou úžasnou vůni a najde si tě. Cože to máš za parfém? Na mně by asi nevoněl, ale stejně, řekni mi značku.“

Když jsem jí poprvé oslovil, lekla se a přidala do kroku. Bylo to milé. Vždy se mi zdá milé, když se mě bojí. Neví, že jim chci pomoci.

Musel jsem jí připlácnout na obličej kapesník a nechat ji nadržet se chloroformu. Její tělo ztěžklo, ale přesto byla stále lehouchá. Křehká a zranitelná. Opatrně jsem ji naložil do auta a odvezl sem. Je to odlehlé místo. Křik tady nikdo neuslyší.

Celá místnost ve sklepení je dobře zaizolovaná, bez oken. Dal jsem si záležet, když jsem to tady stavěl.

Probudila se a hodně vyváděla. Vždycky vyvádějí, když se probudí. Nakonec řev vystřídá apatie. Později přejde v zoufalou hysterii. To jsem už stihl za ty roky vypožorovat.

Jak se to zpívá v té písničce? Jednou jsi dole, jednou nahoře. Zřejmě to platí i pro psychické stavy. V té hysterii si ubližují nejvíc. Modřinu nevidí, když mlátí hlavou o zem. Horší je to, když si začnou škrábat tělo. Ta krev mi trochu vadí. Narušuje dokonalost celé té bílé. Přece jen, musí vidět hlavně bílou.

Celá místnost je bílá. Zářivka to ještě zvyrazňuje. Nevypínám ji ani na noc, abych nepřerušil psychický proces. Je navíc dost silná, abys neviděla ani vlastní stín.

Když jsem tě převlékal do bílých šatů, měla jsi už i vlasy dokonale bílé. Odbarvil jsem je peroxidem. Teď už sice nemáš dobrou půlku kštic, peroxid ti oslabil kořínky, takže nevydržely nápor, když sis hystericky rvala vlasy. Kdyby nebylo té tvé kůže a krvavých šrámů na obličejí, asi bych tě teď v místnosti neviděl.

Jak se tomu říká? Mimikry? Pousmál jsem se své myšlence o neviditelnosti. Jaké by to asi bylo, kdyby mě neviděly, kdybych je nemusel omráčit, kdybych je prostě jen chňapnul?

Vytrhnu se ze zamyšlení, přinesl jsem jí přece jídlo. Otvírám malá bílá vrátka a posouvám bílou miskou rýží. Někdy přidám bílé rybí maso. Přece jen tahle holka byla moc hubená už předtím, těžko říct, jestli by to zvládla jen na rýži. Tak dlouho. Záleží, jak rychle to její mysl zvládne.

Zatím to vypadá dobře. Po několika hysterických záchvatech přestala otevírat oči. Chtěla vidět všechno, jen ne tu bílou. Chtěla

si představit tváře, které znala a chtěla s nimi naposledy mluvit, než si přestane vybavovat jejich rysy.

Jednou, když jsem ji pozoroval, zrovna natahovala ruku a něco hladila. Asi halucinaci. Plasticky se jí vybavovaly poslední vzpomínky, které jí ještě zbyly a které si mozek zoufale snažil uchovat. Ted' už by ty lidi venku nepoznala. Už si přestala sama se sebou povídat.

Chodí v kruhu jako ovečka. Víla tančící tanec zapomnění.

Proces byl u konce. Když jsem vlácel její tělo z bílého pokoje ven, bylo ještě lehčí, než když jsem ji táhnul na začátku jejího konce dovnitř. Nebo spíš bych měl říct vstříc novému začátku.

Musel jsem počkat, až začne prášek na spaní, který jsem jí přimíchal do rýže, vyprchávat, aby venku neležela moc dlouho. Byla zima a ona je křehká jako Odetta tančící na hladině jezera. Já jsem tvůj Rudouous. Zaklel jsem tě s tím rozdílem, abych tě zachránil. Od sebe samé. Od tvé minulosti. Od všech nevřelých náručí.

Ted' začneš s novým štítem. Dal jsem ti novou šanci na život. Ted', když nikoho z nich už nepoznáš, když nepoznáš ani sama sebe, zrodila ses jako nová duše, nepopsaná tabula rasa. Rozněžnil jsem se nad tou představou, když jsem ji viděl ležet v tom shnilém napadaném listí. Okraj bílé košile už měla celý špinavý od bláta, přesto jí to neubralo na kráse.

Třepot jejích víček mi napověděl, že se dostala do spánkové REM fáze. Musím být opatrný, aby se nevybudila hned. Mou tvář by sice nepoznala, neviděla ji. Přesto nejsem natolik ješitný egoista, abych jakožto její spasitel a stvořitel musel být první, koho uvidí. S novou šancí jí dávám i šanci nových náhod. A já nejsem náhoda. Zima ji brzy přivede do další REM fáze, do fáze snů, ve které si bude srovnávat myšlenky, až se jí bulvy budou míhat sem a tam. Do fáze, kdy mozek vyhodnocuje, jestli je po dobu spánku v bezpečí. A když vyhodnotí, že tady leží bezvládně v kupě listí, bez vhodného osázení, vytrhne ji z jejích bezbarvých snů. Oslepí ji okolí, které tak dlouho

neviděla. Promne si oči, aby přivykla tomu pestrému světu. Zmocní se jí panika. Bude chtít zpět do bílé tmy. Ale po čase se zaraduje a začne nový život. Sbohem Odettko, je čas se poohlédnout po nové ztracené labuti.

2. KAPITOLA

NOVÝ ELEMENT

Naše redakce byla co do osobností různorodá. Nebyli jsme ten plátek, který má více reklam než článků. Psali jsme pro každého. A proto zastoupení muselo být pestré. Abychom oslovili co nejvíce normálních lidí. Aby nás četli kuchařky, cestovatelky, matky, kutilové, senzacechtiví čtenáři, mladí, staří, učitelé, módní fanatičky, drbny, vrazi. Možná kvůli tomu jsme skončili pouze jako internetový magazín a málokdo si nás mohl koupit v hmatatelné podobě. Tam směřovala jen občasná vydání oslavující další rok přežití naší redakce nebo vánoční speciály.

Měli jsme tedy slušnou základnu, zvlášť, když čtení pro zcela obyčejnou průměrnou vrstvu, kterou jsme byli i my v redakci, bylo zadarmo. Předplatitelé si pak přišli na prémiové články a k tomu získali batoh sponzorské sportovní značky.

Ťukla jsem na enter, aby se počítač kvůli mé prokrastinaci nepřepnul do úsporného režimu. Narovнала jsem na stole fotku mého malého Honzíka se vzkazem *pro naši milovanou maminku Adélku*. Vzkaz mohl vypadat roztomileji, kdyby ho napsalo dítě, které ještě neumí psát. Naplňoval by mě blahem. Když jsem věděla, že ho ve skutečnosti napsal můj manžel Max, se kterým sice před sebou navzájem prdíme, ale maminko a tatínku si neříkáme – vzkaz svůj význam ztratil.

Kousla jsem do tužky, kterou už nikdo nepotřebuje, zato je stále symbolem intenzivního přemýšlení. Přece jen je moje kóje oddělená plexisklem, sklem ani náhodou, to je drahé. Každý může vidět, kolikátou mám kávu a kolikrát jsem Źukla do klávesnice. A že právě sleduji okolí.

Zuzana se zrovna zatočila na židli s hlavou zakloněnou, jako to dělají všechny přemýšlející kriminalistky ve filmu. Možná ze stejného důvodu, z jakého já jsem ohryzávala kus dřeva. Přitom si vždy bez pokusu o nenápadnost okusovala nehty. Vlastně už žádné neměla, jen ohlodávala tu zbylou kůži do krve. Plivala ji na zem. Nehty jako Gabriela nikdy mít nebude – elegantní a upravené. Ani jako já je mít nebude. Nemám je sice elegantní, ale mám je.

Odplivla další kousek. Líbilo se jí, jak ta kůže letí. Jednou mi prozradila, že svůj zlovyk miluje, protože jí připadá, že je zase o nějaký ten miligram lehčí a všechno přebytečné jde z ní pryč. Svoboda.

Na stole v kóji moc věcí neměla, skoro jako by tam byla první den. Žádná kytka a žádné papíry. Počítač vyzařoval teplo a na plné obrátky pracující procesor, grafická deska, chladič, operační paměť, pevný disk a vše s tím související produkovalo dobře známou vůni tepla a pohodlí. Víc už jsem o počítači neudržela v hlavě, přestože mi Karel u jedné z kávových pauz důkladně opakoval, co vše obsahují jeho vnitřnosti. Zabrousil na to téma poté, co jsem Gabriele a Zuzaně při svačině líčila svůj nejnovější článek krimi rubriky v době, kdy nám chyběl člověk, který by o zvěrstvích světa psal.

Zuzana většinou píše z terénu, co se kde podělalo. Takový místní zpravodaj.

Najednou se zvedla, sebrala diktafon a všechno potřebné, hodila na sebe bundu ani nijak depresivně provokativní, ani

nijak moderně fádňí, zkrátka takovou, ve které se cítí dobře a která ji baví.

Vyšla na chodbu, nahlédla mi přes sklo – zamávala, pak zamávala Gabriele, pak už nikomu, protože jen já s Gabrielou jsme pro ni nebyly nijak depresivně provokativní, ani moderně fádňí, zkrátka obyčejné, a přesto jsme ji nějakým způsobem bavily.

Dle jejích slov jí pendlování vyhovovalo.

„Půjdu se pro změnu nadýchat vzduchu, ve kterém je občas mezi smogem a smradem cítit závan skutečného mrazivého větru, takového toho z přírody, který sem občas zavane a ty máš pak pocit, že jsi zas součástí divočiny. Vybavím si, jak jsem sjížděla kopec a doma na mě čekal teplý čaj a dobrá pomazánka. Nostalgie dětství. Někdy cítím i první zabouchnutí. I to zklamání. Pak druhé zabouchnutí. Všechno v tom vzduchu jde cítit. Co už bylo a někdy, i co už bude. Ze závanu převoněné dámy se mi chce vždycky brečet, protože mě přenese do mateřské školky a připomene mi vůni učitelky. A tam jsem to prakticky celé roky prořvala. Ty jo, proč nepíšu úvahy? No jo, nikdo je nečte. Bez urážky.“ Koukla na mě a pokračovala: „Proto musím psát o tom, kdo je kdy a na co nasraný. To se prodává líp.“ To byl tehdy její nejdelší monolog. Absence vulgarismů a jiných pejorativ byla u ní až příliš nápadná a nepřírozená, z čehož jsem usoudila, že tehdy říkala, co musí, aby přesvědčila sama sebe, než aby se opravdu ztotožňovala se svou myšlenkou.

Právě teď jsem však věděla, že Zuzana na své nové téma nevydala ještě ani slovo, kůže kolem nehtů jí už nezbyla, takže jí nezbyvalo nic jiného než vyrazit do terénu. I když by teď radši psala o Benátkách nebo Norsku, prostě o něčem, co je hodně daleko, než rozpitvávat problémy vnitřně rozpitvaných lidí.

Avšak do cestovní rubriky by měli co nevidět nastrčit novou posilu, protože, jak se ukázalo, ani kolegyně Růžena

z původního sektoru o vaření nedokázala vtáhnout čtenáře do exotiky či drsné přírody. Vždycky omylem, asi kvůli delšímu působení v sekci o vaření, sklouzla k tomu, co se dá kde sníst, kde dělají nejlepší šneky a kde nejlepší šunkofleky. Což bylo lidem, toužícím po moři, šumák. Chtěli z článku cítit vůni borovic, a ne vůni olomouckých syrečků.

Jenže Růžena na blbosti neměla čas, jak říkávala. Točila se kolem prasat a slepic, pomáhala při žních, stáčela med. V každé sezóně měla co dělat, nebyla ten typ, co se vyplácne na týden na pláž u moře a děsí se dne odjezdu.

Růženka byla milá. Prostě milá. Na ni jsem se často usmívala křečovitým úsměvem, kdy z nacvičené zdvořilostní grimasy bolí líčka i lícní kosti. Úsměv, který si tu bolest nezaslouží, protože vlastně nikam nevede. Občas jsem ho doprovodila takovým tím „huh“. Seděla kousek od Gabriely.

Na Gabrielu jsem však viděla vždy jen zpola, její dlouhé kaštanové vlasy pokrývaly celé opěrátko židle, to je však max, co jsem z ní kdy mohla ze svého přiděleného místa spatřit, byla moc napravo a skoro za rohem.

Když jí vlasy splyvaly přes židli, znamenalo to, že sedí rovně a píše. Když jsem její vlasy neviděla, znamenalo to, že je shrbená, vlasy má vpředu podél alabastrové pleti a opřená o předloktí přemýšlí až příliš blízko u monitoru. Možná proto ve svých třiceti a něco letech měla brýle. Protože její hluboké myšlenky ji často hrbily blízko obrazovky. Brýle měla elegantní. Široké černé obroučky rámovaly její výrazné hnědé oči a působily lehce provokativně. Teď zřejmě psala, protože jsem viděla na vlasy.

Gabriela zastává rubriku domácího designu. Dokáže se vypořádat s designem jakékoli kultury. Z mého bytu vždy nepředstíraně roste. Já rostu z jejích kreativních, ale ne moc praktických luxusních představ o bytech a domech. O sterilních

prostředích, kde je vše hezké do doby, než to upatlá tříleté dítě a rozbije si hlavu o hranaté futuristické předměty.

Zbytek osazenstva jsem moc nevnímala, pouze když bylo nutné prohodit pár slov na firemním večírku nebo na poradě, když bylo nezbytné rozseknout, kdo co napsal fakt blbě nebo fakt dobře a jakým směrem se dál ubírat.

Zbylých pár kolegů totiž nemělo zajímavé rubriky. A kdo měl jakou rubriku, takový vlastně v jádru byl.

Karel z hobby rubriky, kde se psalo, jaké jsou nejlepší nůžky na živý plot a jaký nátěr na okapy je nejodolnější, se dal stejně natřít jako Primalex, o kterém psal posledně.

Měla jsem pocit, že někdo, kdo píše články o zahradě a sekerách, by měl být udělaný, svalnatý a trochu těm věcem rozumět. Karel byl však měšťaček, který ve svém domě prostě jen rád četl časopisy o kutilských pracích a zahradničení. Svaly neměl, byl takový celý svraštelý a vyžíval se v představách, že jednou skutečně nějaký živý plot ostrhává.

Helena, odbornice přes kosmetiku a módu, byla zajímavá, my jsme ovšem nebyli zajímaví pro ni. Kdyby měla udat jediný důvod, proč se zahrabala právě tady, nejspíš by to bylo díky množství vzorků líčidel, parfémů a jiných ženských nezbytností, které jí cpaly kosmetické firmy. Na oplátku požadovaly alespoň přijatelné recenze a sem tam nějaký rozhovor o parabe-nech nebo silikonech, aby odstřelily konkurenci, která je stále používá.

Pak tu však byla sekce zajímavých pisálků, mezi nimi samozřejmě já, která má na starosti úvahy a fejetony. Takový ten článek kdysi pod čarou, kde si po hordě depresivních zpráv, vražd, finančních propadů a předpovědi chladného a deštivého počasí lidé na závěr oddechli a zasmáli se nad trochou toho sarkasmu a trefně mířeného humoru, se kterým každý souhlasí. Psala jsem

fejjetony na aktuální témata, rodinná témata, okrajově politická témata, protože politika byla v tomto státě sama o sobě fejjetonem a více humoru se na ní vymyslet nedalo, o to se politici vždy sami postarali.

Za plexisklem se zjevila postava. Automaticky jsem se posadila na židli rovně, ruce jsem přiložila na klávesnici. Kráčela sebejistě rovnou k zadní části, kde seděla šéfredaktorka. Povytáhla jsem obočí, aby to vypadalo, že se nenechám od práce vyrušit, že intenzivně pracuji na rozdělaném článku a svou píli podporuji kolektivní morálku. Pokud si tedy procházející nestihl všimnout prázdného textového pole na mém počítači.

On je open office fajn, pokud chcete zamávat kámošce na rozloučenou. Jinak je totálně na hovno. Každý zírá na každého, každý podezírá každého, jestli ho náhodou nepodezírá z toho, že si udělal příliš dlouhou pauzu. Plexisklo těsně nad sedící hlavu, abych náhodou nemusela zaklepat, když bych se chtěla jít s někým poradit. Abych mohla plivnout na jeho plexisklo a on mi stihnul odpovědět dřív, než chlustanec steče dolů.

Tak to jednou udělala Zuzana. Měla proti sobě hrozného prasáka, který jí dělal nemravné návrhy, natáčel na ni obrazovku s nechutnostmi a posílal jí články, které byly nechutně dvojsmyslné, ale vždy byly poslány k vydání. Na poradě ovšem nikdy nedostal políček, protože podtextu vytištěných článků si málokdo všimnul. A tak mu jednoho dne chlustla na plexi po tom, co jí poslal článek, který právě dopsal a odeslal s názvem *Ohnout a pak přerážnout*. Myslel tím samozřejmě ohnout plechy a přerážnout flexou.

On jí za to vyryl na plexi kosočtverec. Na poradě byl pochválen za blízkou komunikaci se čtenáři a za to, že jeho článek měl pozitivní ohlasy, neboť nyní už chlapi ví, jak na to. A to se samozřejmě v dílnách, karosárnách a na zahradě hodí, tyhle

znalosti. Pak ho vyhodili, protože v jednom článku osočil nejménovanou známou osobnost z neumětelství, a tím shodil jeho televizní pořad, ve kterém se dotýčný považoval za krále kutilů.

Tak teď sedí na jeho místě Karel, kouká skrze kosočtverec na Zuzanu a myslí si, že vyrytá nadávka je odpovědí na vyha-zov. Jak nespravedlivý svět! Vždy se snaží dívat vedle, ne přes kosočtverec, když se jejich pohledy střetnou omylem uprostřed skrze čárku, pak se Karel červená a je mu trapně a Zuzana se tím baví ještě u oběda, kde nám to líčí.

Procházející postavu za plexi jsem nepoznala. Nebyl to ani Karel, ani se mi nezkřivila zmíněným reflexem líčka, když šla Růža kolem, ani se tu nedonesla dokonalá luxusní vůně Hele-nina ne zrovna levného parfému. Nebo vzorku parfému.

Zaregistrovala jsem blond vlasy a vypracované šlachovité tělo. Severský typ. Takový, jaký tu nemáme a nikdy jsme neměli. Muž vyššího vzrůstu.

Muž. Konečně se váhy trochu narovnají, přes ten estrogen, co tu vládne, se i Karel pomalu mění v ženskou. Jeho nedáv-ný článek o pletení byl označen za článek hodný Zlaté maliny. V přeneseném slova smyslu. Karel se přesto držel svého a tak-tikou gramofonová deska mlel dokola, že pletení je také hobby a že na zimních zahradách vidíme velké pleteniny. Pak to zase dorovnal článkem *Sekera je za dva zlatý* a byl zpět ve hře.

Pokud jsem asociací myšlenek od kanibala z Milwaukee, ne-chvalně proslulého sériového vraha, o kterém už Netflix stihl natočit seriál, prošla přes kosočtverec mezi Zuzanou a Karlem až sem k zahradním pleteninám, není možné, abych teď ze sebe nevytrískala fejeton na téma *Rovnost všem i na fotbale*, a neza-reagovala tak na nedávné dění, kdy se za záře světlic vlnil na tribunách fotbalového stadionu transparent s nápisem *WHITE LIVES MATTER*.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Krize z vize***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.